

FODOR GÉZA

A HÓ ÁRNYÉKA

*Mínusz hetvennyolc Fabrenbeítban
cikkán a virradat íve
fájdul odakint a hó
zizzén
betedízíglén a hídeg*

*Ít még fennen zászlózik a tél
boreális szaggatása
csörög üveges sikoly
jégcsap
vadul szilánkzó napsütés*

*Opálos, dérvért napkorong kél
kékesebb vaníliafény
visszahűződő erdő
mélyén
ércszínű, néma hallgatás*

*És áll az idő az udvaron
madarak szárnya se rebben
a hó árnyéka mintha
mindent
bevonma láthatatlanul*

*Az ég ónszürke sejtelem csak
mintha nem lenne levegő
nem látszik benne a dél
körben
tejfehér köd a horizont*

*Mint hangtalan, elvont jelentés
mint kiüresített béke
felfagy a fákra a szél
a csend
áttetsző nemezisekben*

*Jégtűz, fordított napviharban
negatív xilofon-zene*

*mezők táblázott síkja
roppán
égerligetes partszegély*

*Elvakult fényként, mint jelenés
tűldimenzionált térben
romlik a nagytoronyra
újfent
zordabb, kietlen hatalom*

*Világ egy csöpp üveggolyóban
kaleidoszkópszerű kép –
sűrített fényű bigany
színte
fémlík a reménytelenség*

*Mintha rangrejtve, mindegy-
módra
résztétlen arcú angyalok
kőből faragott szobra
lenne
az örök mozdulatlanlanság*

*Miazmás ködben fuldokolva
halogén zúzmaracsipke
bódult, fehérebb sötét
egyre
halványabb szintelensége*

*Abol már semmi se önmaga –
leplezze bármely kupola
nincs tartás, nincsen tartalom
csak a forma a minden
a mindenre elszánt
mindig álszent
időzítetlen az ragyog
íttén –
bearanyozott keresztén*